

Kapitel 14

”I dag spurgte min mor igen, hvad jeg laver ude i skoven.”

”Hvad svarede du?”

”At jeg hyggede mig med en bog, badede og legede med hundene,” svarede jeg og smed et strå væk, som jeg havde pillet ved. Drake gik ved min side og var ved at flette strå sammen til en ring.

Solen og varmen var kommet igen efter et par dage med skyer. Insekter summede rundt i sommervarmen og fuglene sang. Det svedte og kløede under min bandage, som var bundet om min skadede, venstre arm. Jeg måtte tilbringe en nat på hospitalet, mens jeg fik blod ind i mig. En fremmedes blod som lige nu løb rundt i mine årer, blandede sig med mit blod.

På min højre arm sad handsken af fine, tynde tråde. Den hverken kløede eller var svedig, men jeg havde stor lyst til at hive den af, selvom jeg skulle dø for at det ville ske. Min bror, Thomas, og min storesøsters forlovede, Anders, havde gjort det til en leg at prøve få den af mig. Hver aften hev og sled de i den, og var ved at vride min skulder af led. På et tidspunkt havde handsken, eller jeg havde ubevist gjort det, men hvert fald blev Anders skubbet ind i bordet, så fars kaffekrus væltede og gjorde Marlenes, min søster, hvide bluse helt brun. Den havde forsvaret sig selv, eller jeg havde forsvaret mig, mod flere skader på armene.

”Hvad laver du så i dag?” spurgte Drake efter noget tid, med øjnene på en næsten komplet ring. ”Hundene er ikke med, du holder ikke nogen bog og er ikke på vej til havet.”

”Hundene gad ikke, min bog samler støv på natbordet og jeg må ikke bade for denne bagage. Så jeg tror jeg plukker blomster til middagsbordet i dag.”

Jeg bukkede mig ned og plukkede en gul og sommerlig blomst. Den enlige blomst fik hurtigt selskab af nogle lilla og lyserøde.

”Det var smart,” sagde han og holdt den nu fuldendte krans op. Han begyndte også at plukke blomster.

”Er de til Blåvinge?”

”Nej, Flauto. Jeg har en ting eller to for ham.”

Jeg kunne ikke lade være med at grine. Flauto kunne hurtigt forsvinde, hvis han så en eller anden slags nymfe. Forleden måtte Drake hive ham op af havet, da han havde set en vandnymfe og var løbet ud i havet til hende. Dumt, for han kunne ikke svømme med sine høve.

Drake smilede kun over sin joke og snoede nogle blomster om kransen. Han havde ikke taget nogen skjorte på, det var hedt som i helvede. Jeg ville ønske jeg også kunne det, men det ville ikke være det bedste, hvis jeg gik rundt i bh. Det er så snyd at mænd uden problemer kan gå uden bluse.

Hans overkrop var fuld af muskler, men ikke så mange at det var grimt. Han var ved at blive solbrun og hans brune hår hang for en gangs skyld. Hans øjne fulgte nøje med, hvordan han fik pinde til at gå tværs over ringen. Da der var nok på, lagde han et stort lag af mos ovenpå, så det lignede en hat. Mosset havde samme farve som hans øjne.

Vi gik stille videre. Jeg plukkede blomster og han snuppede dem til det der begyndte at ligne en krone.

Vi gik vilkårligt rundt i skoven og fulgte ingen sti. Alt var mere spændende på den måde. Nogle hamadryader kom ud og

hilste på os. En enhjørning slog kortvarigt følge med os, før den travede ned mod et lille vandhul. I det fjerne kunne vi høre hvinende glædeskrig og Flautos hæse stemme, mens han sikkert løb rundt om et træ og prøvede at fange en hamadryade. Skoven var langt mere spændende med fantastiske væsner i den.

Jeg blev færdig med min buket. Den var stor og farvestrålende. Jeg bandt et stykke strå om den, for at holde den på plads og nød sanseindtrykkene fra skoven, mens Drake arbejdede på sin krone. Til sidst var den færdig og han trådte ud foran mig.

”Denne her er til dig, åh, du magiens herskerinde,” sagde han formelt med et slesk smil. Han bukkede dybt for mig og placerede så kronen på mit hoved.

”En krone af grene, mos og blomster. Det er langt bedre end én af guld og sjældne og værdifulde ædelsten. Mange tak, drageridder Drake.”

Vi grinede begge på samme tid. Drake greb fat i mig og svingede mig rundt. Vores tennissko knækkede grene og trådte på nedfaldne blade, mens vi grinende snurrede rundt.

På det seneste var vi kommet tættere på hinanden. Han var måske lidt for arrogant nogen gange, men jeg var også meget tit en værre, pylrende tøsedreng. Okay, tøsetøs. Men for det meste gik det fint blandt os. Han lærte mig en masse og jeg lærte ham lidt.

Han gav slip på mig og vi dansede, uden at røre hinanden, videre.

Vi var langt væk hjemmefra, måske en kilometer eller to. Der var en grusvej hundred meter fra os, men chancen for at nogen jeg kendte, kom forbi var maksimal lille. Men åbenbart var det

maksimal lilles tur til at ske, for netop havde vi grebet hinandens hænder, for at danse en dans Flauto havde vist os, da lyden af bremsende cykelhjul lød. Og så kom en stemme.

”Nana-Klara! Hvad er det her for noget?”

Nana-Klara. Det kunne kun betyde én person. Min mor.

Jeg slap Drakes hænder som havde jeg brændt mig.

Langsomt vendte jeg mig mod hende, og så væk fra Drakes forundrede ansigt. Men han havde et glimt i øjet der sagde, at han havde et fast tab i kniven, som sad i hans bukser.

”Hej, mor!” råbte jeg og prøvede at lyde normal.

”Skat, kom herover!” råbte min mor tilbage og lavede store armbevægelser, som skulle de hive mig hen til hende. ”Og tag din ven med!”

Jeg gjorde tegn til Drake med hovedet, og frøs så. Hvorfor, hvorfor skulle han absolut ikke have taget en skjorte med sig? Nu troede min mor sikkert, at der var noget imellem os. Vi havde tilmed snurret rundt foran hende, holdt i hånden (vi ville nu have danset videre, hvis hun ikke havde forstyrret os) og han havde givet mig en fjollet krone på hovedet. Hun havde virkelig en grund til at tro det.

Hun så også ud til at tænke sådan, da vi stoppede foran hende, ude på grusvejen. Hundene som var med, sprang imødekommende op af Drake og mig. Jeg ignorerede dem, men Drake knælede og aede dem. Ja, nu lignede det ikke, han aldrig havde mødt dem før!

”Hej Nana-Klara,” sagde min mor, men hendes øjne var fast fokuseret på Drake, som havde hun aldrig set en ung fyr før.

”Hvem er din ven?”

”Jeg er Drake.”

Personen vi omtalte rejste sig op og rakte hånden hen mod min mor. Hun så paf ud, men tog den. Nu stirrede hendes øjne på hans overkrop. Oh God!

”Dejligt at møde dig, Drake,” sagde min mor og rystede hans hånd som en gal. Endelig kiggede hun ham i ansigtet. Nej, hun nærstuderede ham. ”Men er Drake ikke et mærkeligt navn?”

”Er Nana-Klara ikke også et?”

Mor så forbavset på ham. Her stod han og kritiserede hendes datters navn. Den datter som hadede det af et godt hjerte og kaldte sig noget andet. Han kritiserede det navn, min mor havde valgt at torturere mig med. Hun kunne umuligt selv lide det.

”Det er nu mere normalt. Jeg mener sådan usædvanligt. Nana-Klara har en veninde som hedder Vanja. Se det er meget udsædvanligt.”

”Jeg kender en som hedder det.”

Vi stirrede begge overrasket på ham.

”Gør du?” spurgte min mor. ”Er det Nana-Klaras veninde?”

”Jeg tvivler. Den Vanja jeg kendte, boede i Norge.”

”Min Vanja har aldrig sat sin fod der,” sagde jeg, så min mor ikke skulle spørge mig.

”Hvad laver I så ude i skoven, I to unge mennesker?” spurgte min mor, med et af de der smil der sagde ’jeg ved det godt, men jeg vil alligevel høre jeres løgn’. Oh great. Nu troede hun vi kom sammen. Dette må være som en drøm der er blevet opfyldt for hende. Længe har hun brokket sig over mit singleliv. Dog er Thomas’ også blevet kritiseret, mens den eneste som kan tilfredsstille mor, er Marlene med hendes forlovelse.

”Vi går en tur, hvad ser det ud til?” sagde jeg hårdt.

”Går du ture med ham hver dag, Nana-Klara?”

”Nej, slet ikke, mor. Jeg læser og bader for det meste. Drake har jeg kun mødt med et par gange. Han er lige flyttet til.”

Noget sagde mig at hun slet ikke troede på det, og hemmeligt i sine tanker smedede vores bryllup sammen. Hvorfor fik jeg sådan en mor?

”Hvor bor du så?”

”Ikke så langt herfra,” svarede Drake. Han kunne sikkert tydeligt se, hvad der skete i kvindemenneskets hjerne og prøvede at redde mig.

”Jamen, hvor? I Klingbjerg?”

Hendes øjne sad fast på ham, så jeg kunne uden problemer ryste voldsomt på hovedet. Han fattede det.

”Nej, jeg bor på en gård midt i det hele.”

”Det er det samme som vores. Har du set den?”

”Nej, kun hørt om den.”

”Jeg håber du har hørt meget godt. Det er så hyggelig en gård. Bygget i slutningen af 1700-tallet og hovedbygningen er af bindeværk! Den ligger godt placeret, lige op til skoven, og vi har masser af grise, nogle køer, en hest, hundene her og mange katte.”

Alt det burde Drake vide nu, så tit som han besøgte os, uden at hun vidste det.

Han spillede uvidende og nikkede med på det hun sagde. Snart ville hun begynde at beskrive det indvendigt, med de få gamle møbler vi havde og så ville hun sikkert snakke om min barndom, hvor jeg som efternøler måtte finde mig i, at mine ældre søskende brugte mig som levende dukke.

”Mor, hvad laver du egentlig her?” spurgte jeg, i et forsøg på at afbryde hende.

”Jeg var hos slagteren, skat. Engang havde gården to stalde, men så lavede vi den ene om til en garage.”

Hun var ikke til at stoppe, hverken talestrømmen eller hendes forbrug af skat, lige foran Drake. Men måske fik mine ord trængt ind i hendes tykke kranium.

”Åh, Gud! Kødet! Det kan ikke tåle den her varme! Jeg må se at komme hjem.”

Men helt travlt havde hun nu ikke. Hun kaldte hundene til sig og de kom logrende. Mor stak deres hundesnore ind i hånden på mig.

”Nana-Klara, kan du ikke tage dem med dig? De trænger til at bruge energi.” Hun spurgte mig ikke, hun beordrede mig. ”Og Drake, hvad siger du til middag hjemme hos os? Så kan du se alt det jeg fortalte dig om og mere til.”

”Nej, det behøver du ikke mor,” brød jeg ind, men hun skar mig af.

”Find en dag du kan. Du skal sikkert hjælpe dine forældre med flyttekasserne, men find en aften du er ledig og send et svar gennem min datter. Eller du kan bare ringe eller komme forbi til kaffe, og så kan vi aftale det yderligere. Er det i orden?”

”Øh, ja.” Han så yderst ordløs ud, så han nikkede bare.

”Dejligt. Men så ses vi, Drake!”

Hun sprang op på cyklen og kørte hen af grusvejen. Så snart hun var ude af syne, eksploderede jeg.

”Hvad bilder mor sig ind? Vi er ikke sammen og hun kan ikke bare invitere dig til middag!”

”Hun virkede da rar.”

”Rar på den gale mor-måde. Den måde mødre er, når de møder datterens kæreste for første gang og ser en strålende

fremtid for dem. Men her er det hele noget hun bare tror. Noget hun har stykket sammen i sin vilde fantasi. Det her er hvad der sker, når man er single for længe!” rasede jeg som en gal. Det var lige før jeg fik skum af raseri omkring min mund. ”Hvorfor skulle du absolut rende rundt uden en bluse?” bebrejdede jeg ham.

Vredt gik jeg ind i skoven og slog til busker og træer i arrigskab. Drake fulgte langsomt efter, som for ikke at forstyrre mig. hundene fulgte gladelig efter ham, men turde ikke nærme sig mig. De havde aldrig set deres ejer opføre sig sådan.

”Drake, kan du i det hele taget bruge et bestik?”

”Ikke så godt. Jeg bruger mest hænderne.”

”Så svar min mor om en uge. Jeg er nødt til at lære dig nutidig bordetikette.” Jeg brasede igennem en busk. ”Dumme mor.”